

'Toerist in eigen land', Tessa de Loo:

'Mijn jeugd ligt **samengebald** in de Maasstreek'

Excentriekelingen, de droge zandgronden en het Maaslandschap hebben Tessa de Loo nooit losgelaten, ook al woont ze al zeventien jaar niet meer in Nederland.

TEKST HANS BOUMAN FOTO'S GEORGES AGAPIOU, NATIONALE BEELDBANK EN MAGRIET SPANGENBERG

Z'Zeventien jaar geleden verhuisde ik naar Portugal, maar ook in Nederland was ik een halve toerist. Ik heb in verschillende provincies gewoond en het land goed leren kennen. Het rivierenlandschap rond de Maas, ten noorden van Oss, is mijn favoriet. Van mijn vijfde tot mijn achttiende woonde ik net buiten Oss, op de hei. Mooi Brabants landschap, maar wel heel droog: zandgrond met dennenbossen, heide en kleine zandverstuivingen. Mijn moeder kwam uit Waterland in Noord-Holland. Ze had altijd een geweldige behoefte aan water in de omgeving. Ik was de oudste van drie kinderen. Als de twee kleintjes op zomeravonden in bed lagen, trokken mijn moeder en ik er samen op uit, op haar Solex door de polders naar de Maas met aan de oevers prachtige dorpen. In een ervan stond een mooi oud domineeshuis, waar mijn moeder helemaal verliefd op was. Het heeft jarenlang leeg-

gestaan. Uit de tuin met bijzondere botanische planten namen wij stiekem stekjes mee.

Legendarische figuur

Later heb ik veel gefietst door dat heerlijke landschap aan de rivier, over de dijken,

langs prachtige, oude dijkboerderijen, waaraan vaak een interessante geschiedenis zijn verbonden.

Mijn moeder heeft in een van die rivierdorpen – in Lith, Oijen of Lithoijen, ik weet het niet meer – de zoon leren kennen van de man die model zou hebben gestaan voor dokter Vlimmen, de veearts uit de destijds razend populaire streekromans van Anton Roodhaert. Deze zoon hield er een alternatieve geneeskundige praktijk op na, waar mijn moeder wel eens naartoe ging met spierpijn. Hij was net zo'n excentrieke figuur als zijn vader. Dorpelingen vertelden dat hij ooit op een ijskoude winteravond, toen de Maas bevroren was, maar het ijs vanwege de stroming niet veilig, met

gevaar voor eigen leven de rivier is overgestoken om een zwangere vrouw te helpen bevallen. Die man is voor mij een legendarische figuur gebleven.

Speciale betekenis

Voor mijn moeder had dit gebied om nog een andere reden een speciale betekenis. In de oorlog ging zij de boerderijen aan de rivier langs voor voedsel. In de omgeving van Kerkdriel heeft ze toen een boerenfamilie leren kennen waar zij – een jonge vrouw op een fiets met lege banden – nooit bot ving en zelfs tot laat in de oorlog altijd heel gastvrij werd ontvangen. Mijn moeder en ik fietsten daar op zondag wel eens naartoe. Ik werd er steevast door de flink

uitgedijde boerenmoeke verwelkomd met de uitroep: 'Ach kijkje, wat zeide toch máger!', waarna ze snel iets te eten voor me ging klaarmaken.

Inspiratie

De Maasstreek en de bewoners hebben destijds zo'n geweldige indruk op mij gemaakt, dat ik er vandaag de dag als schrijver nog door wordt geïnspireerd. Mijn nieuwe roman, *Verraad me niet*, speelt in een fictief Brabants dorp aan een rivier, waarin alle geliefde plekken uit mijn jeugd zijn samengebald. De plot van het boek is fictief, maar de locatie zou niet geloofwaardiger kunnen zijn.' 🍷

Persoonlijk

Tessa de Loo

Tessa de Loo (Bussum, 1946) debuteerde met *De meisjes van de suikerwerkfabriek* en publiceerde verder onder meer *Het rookoffer* (Boekenweekgeschenk 1987), *De tweeling* (verfilmd met Thekla Reuten en Ellen Vogel), *Een varken in het paleis*, *De zoon uit Spanje* en *Harlekino*. Haar nieuwe roman *Verraad me niet* verschijnt in november.

Ik heb veel **gefietst** door dat heerlijke landschap met **prachtige**, oude boerderijen